

DOMSTOLENS BESLUT (fjärde avdelningen)
den 9 december 1999 *

I mål C-299/98 P,

CPL Imperial 2 SpA, Pescara (Italien)

och

Unifrigo Gadus Srl, Neapel (Italien),

företrädta av advokaten G. Celona, Milano, delgivningsadress: advokatbyrå
G. Margue, 20, rue Philippe II, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 9 juni 1998 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (tredje avdelningen) i de förenade målen T-10/97 och T-11/97, Unifrigo och CPL Imperial 2 mot kommissionen (REG 1998, s. II-2231), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företräd av P. Stancanelli, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: C. Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: italienska.

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden D.A.O. Edward (referent) samt domarna P.J.G. Kapteyn och H. Ragnemalm,

generaladvokat: N. Fennelly,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

- 1 Bolagen CPL Imperial 2 SpA (nedan kallat CPL Imperial 2) och Unifrigo Gadus Srl (nedan kallat Unifrigo Gadus) har genom ansökan, som gavs in till domstolens kansli den 31 juli 1998, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 9 juni 1998 i de förenade målen T-10/97 och T-11/97 Unifrigo och CPL Imperial 2 mot kommissionen

(REG 1998, s. II-2231, nedan kallad den överklagade domen), varigenom förstainstansrätten ogillade klagandenas talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C (96) 2780 slutlig av den 8 oktober 1996 (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrund och förfarande

- 2 Det framgår av den överklagade domen att klagandena, som är bolag verksamma inom handeln med produkter från fiske, under åren 1990 och 1991 importerade partier av torsk från Norge med användning av certifikat EUR 1, vari det intygades att produkterna hade sitt ursprung i Norge. Klagandena åtnjöt följaktligen det system med förmånstull som tillämpas på nämnda produkter.
- 3 Efter att år 1993 av de norska myndigheterna ha underrättats om att exportören inte kunde bevisa att produkterna hade sitt ursprung i Norge delgav tullkontoret i Verona klagandena sitt beslut att uppbära tull i efterhand. Klagandena gjorde gällande att de handlat i god tro och begärde att tullkontoret inte skulle uppbära tullen och att det skulle hänskjuta frågan till kommissionen.
- 4 Den 30 januari 1996 bekräftade klagandena för de italienska myndigheterna att de hade tagit del av de handlingar som nämnda myndigheter avsåg att överlämna till kommissionen och att de inte hade något att anföra i denna fråga.
- 5 Genom skrivelse av den 6 februari 1996 överlämnade de italienska myndigheterna ärendet avseende klagandenas begäran till kommissionen och begärde att den skulle fastställa huruvida det i det aktuella fallet fanns skäl att inte uppbära importtullar till ett sammanlagt belopp av 148 890 000 ITL, i enlighet med artikel 5.2 i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd i efterhand av import- eller exporttullar, som inte har utkrävts av

gäldenären, för varor som hänförts till ett tullförfarande som medför skyldighet att betala sådana tullar (EGT L 197, s. 1).

- 6 Den 8 oktober 1996 antog kommissionen det omtvistade beslutet vars artikel 1 har följande lydelse:

”De importtullar på 148 890 000 [ITL] som avses i Italiens begäran av den 2 februari 1996 skall uppbäras.”

- 7 Till följd av det omtvistade beslutet krävde de italienska myndigheterna att klagandena skulle betala tullen.

- 8 Det var mot bakgrund av dessa omständigheter som klagandena, genom ansökningar som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 17 januari 1997, var för sig väckte talan mot det omtvistade beslutet. De åberopade att det hade skett ett åsidosättande av artikel 871 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1), av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 samt av den allmänna principen om skydd för berättigade förväntningar.

- 9 Genom den överklagade domen ogillade förstainstansrätten klagandenas talan.

Den överklagade domen

10 De relevanta omständigheterna i den överklagade domen är följande:

- Förstainstansrätten förkastade, i punkterna 37—41, klagandenas argument om att ärendet vid kommissionen inte var fullständigt, varför kommissionen enligt artikel 871 första stycket i förordning nr 2454/93 skulle ha begärt att kompletterande uppgifter lämnades, bland annat Høyesterettens dom av den 2 april 1993, i vilken ursprungsintygens giltighet ifrågasattes. Förstainstansrätten konstaterade, i punkt 39 i den överklagade domen, att klagandena inte hade bestritt de norska myndigheternas slutsats att exportören inte kunde bevisa att produkterna i fråga hade sitt ursprung i Norge och att de inte hade ifrågasatt dessa uppgifter i skriftväxlingen med de italienska myndigheterna. Förstainstansrätten fastslog, i punkt 40 i den överklagade domen, att klagandenas ombud, genom skrivelse av den 30 januari 1996, hade bekräftat att han inte hade något att tillägga i det ärende som överlämnats till kommissionen. Härav drog förstainstansrätten, i punkt 41, slutsatsen att kommissionen under dessa omständigheter kunde anse att det ärende som hade överlämnats till den var fullständigt och att den inte behövde begära kompletterande uppgifter.
- Förstainstansrätten konstaterade, i punkterna 53—66 i den överklagade domen, att endast de misstag som kan hänföras till de behöriga myndigheternas aktiva handlande ger dessa rätt att underlåta att uppbära tull i efterhand enligt artikel 5.2 i förordning nr 1697/79. Detta är emellertid inte fallet när de behöriga myndigheterna vilseleds av exportörens felaktiga deklarationer, vilkas giltighet det inte ankommer på dessa myndigheter att kontrollera eller bedöma. Under dessa omständigheter ankommer det på importören själv att vidta nödvändiga åtgärder för att skydda sig mot risken

för ett uppbördsförfarande i efterhand, och klagandena kunde således inte göra gällande principen om skydd för berättigade förväntningar.

- Beträffande andrahandsyrkandet från CPL Imperial 2 om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet till den del det gällde det utkrävda tullbeloppet, fastslog förstainstansrätten, i punkterna 81—84, att kommissionen endast är behörig att fastslå huruvida villkoren för att tillämpa artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 är uppfyllda och att den inte skall fastställa den skuld som skall utkrävas, utan endast hänvisa till det belopp som de behöriga myndigheterna har angett i sin begäran.

Överklagandet

- 11 I sitt överklagande har klagandena yrkat att domstolen skall

- ta upp överklagandet till sakprövning,
- ändra den överklagade domen och följaktligen ogiltigförklara det omtvistade beslutet,

i andra hand,

- fastställa att detta beslut inte har den verkan att frågan huruvida villkoren för att uppbära tull i efterhand är uppfyllda skall anses

avgjörd, eftersom detta är en fråga som skall avgöras av nationell domstol,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

12 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— i första hand, avvisa klagandenas överklagande,

— i andra hand, ogilla överklagandet i dess helhet,

— under alla omständigheter förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Enligt artikel 119 i rättegångsreglerna kan domstolen vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut, om det är uppenbart att det inte kan tas upp till prövning, eller om det är uppenbart ogrundat.

Den första grunden

Den första grundens första del

- 14 Under den första grundens första del har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte rätten till försvar och gemenskapsrätten, på grund av att den inte fastslog att kommissionen enligt artikel 871 första stycket i förordning nr 2454/93 var skyldig att kontrollera om det ärende som de italienska myndigheterna överlämnade till kommissionen innehöll alla uppgifter som behövdes för att utreda det berörda fallet, eftersom klagandena inte deltog i förfarandet. Klagandena underrättades inte om att ett förfarande hade inletts och de hördes inte av kommissionen. Klagandena har dessutom gjort gällande att kommissionen skulle ha tagit hänsyn till Høyesterettens dom vad beträffar varornas ursprung.
- 15 Domstolen erinrar om att det följer av artikel 168a i EG-fördraget (nu artikel 225 EG) och artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen att ett överklagande skall vara begränsat till rättsfrågor och vara grundat på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten (se bland annat domstolens beslut av den 17 september 1996 i mål C-19/95 P, San Marco mot kommissionen, REG 1996, s. I-4435, punkt 36).
- 16 Det framgår vidare av ovannämnda bestämmelser att överklagandet endast kan avse en prövning av om rättsregler har åsidosatts och inte en bedömning av de faktiska omständigheterna. Förstainstansrätten är dels ensam behörig att fastställa vilka faktiska omständigheter som är relevanta, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, dels ensam behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter. När förstainstansrätten har fastställt eller bedömt de faktiska omständigheterna är

domstolen enligt artikel 168a i EG-fördraget (nu artikel 225 EG) behörig att pröva förstainstansrättens rättsliga bedömning av dessa omständigheter och de rättsliga följderna därav (se bland annat dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkterna 48 och 49, och dom av den 28 maj 1998 i mål C-7/95 P, Deere mot kommissionen, REG 1998, s. I-3111, punkt 21).

- 17 Det framgår av de faktiska omständigheter som fastställts av förstainstansrätten att kommissionen inte behövde begära kompletterande upplysningar för att fatta det omtvistade beslutet, eftersom det ärende som hade överlämnats till den var fullständigt. Förstainstansrätten fastslog med rätta att kommissionen inte behövde begära kompletterande upplysningar, eftersom klagandena hade begärt att de italienska myndigheterna skulle hänskjuta frågan till kommissionen och angett att de inte hade något att tillägga i det ärende som överlämnades till kommissionen. Den enda handlingen som inte fanns med i ärendet som överlämnades till kommissionen var Høyesterettens dom av den 2 april 1993. Som förstainstansrätten påpekade i punkt 42 i den överklagade domen, framgick det inte av detta avgörande att de ifrågavarande produkterna hade sitt ursprung i Norge och det kunde således inte påverka det omtvistade beslutet.
- 18 Under dessa omständigheter är det uppenbart att överklagandet inte kan bifallas med stöd av den första grundens första del.

Den första grundens andra och tredje del

- 19 Klagandena har under den första grundens andra och tredje del, som skall undersökas tillsammans, anfört att förstainstansrätten tolkade och tillämpade artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 på ett oriktigt sätt. De har gjort gällande dels att förstainstansrätten lade ytterligare ett villkor till de tre villkor som uppställs i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, genom att ålägga dem bevisbördan för de

ifrågavarande produkternas ursprung, dels att det är omöjligt för dem att bevisa detta.

- 20 Som kommissionen har påpekat, skall ett överklagande avvisas om det endast upprepar eller ordagrant återger de grunder och argument som redan har framförts vid förstainstansrätten (se bland annat beslutet i det ovannämnda målet San Marco mot kommissionen, punkt 38). Domstolen finner emellertid att överklagandet skall prövas på den första grundens andra och tredje del. Klagandena har nämligen härunder ifrågasatt — om än kortfattat — förstainstansrättens tolkning av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79.
- 21 Det är emellertid uppenbart att överklagandet inte kan bifallas med stöd av denna grund.
- 22 Det följer av fast rättspraxis att tre kumulativa villkor skall vara uppfyllda enligt artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 för att de behöriga myndigheterna skall kunna underlåta att uppbära importtullar i efterhand. Dessa villkor är att tullarna inte har uppburits till följd av ett misstag från de behöriga myndigheternas sida, att den betalningsskyldige har handlat i god tro samt att denne i samband med tulldeklarationen har iakttagit samtliga gällande bestämmelser (se bland annat dom av den 27 juni 1991 i mål C-348/89, Mecanarte, REG 1991, s. I-3277, punkt 12, och av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m.fl., REG 1996, s. I-2465, punkt 83).
- 23 I föreliggande fall har förstainstansrätten endast tagit ställning till det första villkoret i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79. Den fastslog, i punkterna 62—65 i

den överklagade domen, att detta villkor inte var uppfyllt i föreliggande fall, varför det sagnades anledning att undersöka de andra villkoren.

- 24 Förstainstansrätten fann i detta avseende, i punkt 39 i den överklagade domen, att exportören inte kunde bevisa varifrån de ifrågavarande produkterna kom och drog härav med rätta, och i enlighet med domstolens fasta rättspraxis, slutsatsen att produkterna således var av okänt ursprung (se dom av den 7 december 1993 i mål C-12/92, Huygen m.fl., REG 1993, s. I-6381, punkt 17, och domen i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkt 16). Förstainstansrätten påpekade även att klagandena inte hade bestritt konstaterandet av att exportören inte kunde bevisa att de ifrågavarande produkterna hade sitt ursprung i Norge.
- 25 Härvidlag framgår det av gemenskapsbestämmelserna att det åvilar exportören att, med stöd av alla erforderliga bevishandlingar, styrka varornas ursprung (se domen i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkterna 60—64, och artikel 10.4 i rådets förordning (EEG) nr 2937/77 av den 20 december 1977 om tillämpning av beslut nr 1/77 fattat av Gemensamma kommittén för EEG och Norge om komplettering och ändring av protokoll nr 3 om definition av begreppet ursprungsvaror och metoder för administrativt samarbete och om ersättande av vissa av den gemensamma kommitténs beslut (EGT L 344, s. 1)).
- 26 Förstainstansrätten har således inte, såsom klagandena har gjort gällande, uppställt ett ytterligare villkor genom att importören skall bevisa produkternas ursprung.
- 27 Under dessa omständigheter är det uppenbart att överklagandet inte kan bifallas med stöd av den första grundens andra och tredje del.

Den andra grunden

- 28 Klagandena har under den andra grunden kritiserat förstainstansrättens tolkning av begreppet misstag från tullmyndigheternas sida, eftersom den fastslog att det inte föreligger något misstag som kan hänföras till tullmyndigheterna själva, när dessa har behandlat varorna felaktigt i överensstämmelse med exportörens tulldeklaration. Enligt klagandena blev tullmyndigheterna vilseleda och villkoret i artikel 5.2 är därför uppfyllt.
- 29 Kommissionen anser att överklagandet inte kan prövas på denna grund, eftersom de argument som anförts till stöd för detta endast ordagrant återger de argument som redan anförts vid förstainstansrätten.
- 30 Domstolen finner emellertid att klagandena under den andra grunden har kritiserat förstainstansrättens tolkning av begreppet misstag. Eftersom detta är en rättsfråga skall överklagandet prövas på denna grund.
- 31 Det kan emellertid konstateras att förstainstansrätten, i punkterna 58—60 i den överklagade domen, med rätta fastslog att de behöriga myndigheterna inte hade begått något misstag eftersom de hade vilseletts, bland annat när det gällde varans ursprung, av oriktiga deklarationer, vilkas giltighet det inte ankom på dessa myndigheter att bedöma eller kontrollera (se domen i det ovannämnda målet Mecanarte, punkt 24, och domen i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkt 92).
- 32 Som framgår av fast rättspraxis är det endast de misstag som kan hänföras till de behöriga myndigheternas aktiva handlande som kan ge upphov till en rätt att

motsätta sig att tullarna uppbärs i efterhand (se domen i det ovannämnda målet Mecnarte, punkt 23, och domen i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkt 91).

- 33 Under dessa omständigheter är det uppenbart att överklagandet inte kan bifallas med stöd av den andra grunden.

Den tredje grunden

Den tredje grundens första del

- 34 Under den tredje grundens första del har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte principen om skydd för berättigade förväntningar genom att fastslå att det förelåg en viss kommersiell risk på marknaden.
- 35 Kommissionen har anfört att överklagandet inte kan prövas på denna del av grunden, eftersom klagandena endast ordagrant har återgett de argument som de anförde vid förstainstansrätten.
- 36 Domstolen skall pröva överklagandet på denna grund, eftersom klagandena härunder har kritiserat — om än kortfattat — den överklagade domen.
- 37 Domstolen finner emellertid att förstainstansrätten, i punkterna 62 och 63 i den överklagade domen, med rätta fastslog för det första att Europeiska gemenska-

perna inte kan stå för de skadliga följderna av felaktigt handlande av importörernas leverantörer, för det andra att importören kan försöka att väcka talan mot förfalskaren och för det tredje att en förnuftig ekonomisk aktör som är insatt i det rättsläge som följer av bestämmelserna, i sin bedömning av de vinster som kan göras på handeln med varor som kan komma i åtnjutande av förmånstullar, måste kunna bedöma riskerna på den marknad han undersöker och godta att de utgör normala olägenheter i handeln (se domstolens dom av den 11 december 1980 i mål 827/79, Acampora, REG 1980, s. 3731, punkt 8, och av den 17 juli 1997 i mål C-97/95, Pascoal & Filhos, REG 1997, s. I-4209, punkt 59).

- 38 Det ankommer nämligen på de ekonomiska aktörerna att, inom ramen för sina avtalsförhållanden, vidta nödvändiga åtgärder för att skydda sig mot risken för ett uppbördsförfarande i efterhand (domen i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkt 114, och domen i det ovannämnda målet Pascoal & Filhos, punkt 60).
- 39 Under dessa omständigheter är det uppenbart att överklagandet inte kan bifallas med stöd av den tredje grundens första del.

Den tredje grundens andra del

- 40 Under den tredje grundens andra del har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artiklarna 30 och 36 i EG-fördraget (nu artiklarna 28 EG och 30 EG i ändrade lydelse) när den ansåg att det förelåg en "tullrisk" och därmed indirekt fastslog att det var nödvändigt med en förtäckt begränsning av handeln mellan medlemsstaterna.
- 41 I detta avseende finns det skäl att erinra om att ett överklagande, enligt artikel 113.2 i rättegångsreglerna, inte får avse annan sak än den som varit

föremål för talan vid förstainstansrätten (se beslutet i det ovannämnda målet San Marco mot kommissionen, punkt 47).

- 42 Om en part tilläts att vid domstolen åberopa en ny grund som han inte har åberopat vid förstainstansrätten, i föreliggande fall att artiklarna 30 och 36 i EG-fördraget har åsidosatts, skulle det innebära att han vid domstolen, som har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva den lägre instansens rättsliga bedömning av de grunder som har behandlats vid den (se beslutet i det ovannämnda målet San Marco mot kommissionen, punkt 49, och domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., punkt 59).
- 43 Även om man utgår från att den åberopade grunden består i att förstainstansrätten påstås ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning, följer det av artikel 51 i EG-stadgan för domstolen och artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart skall anges på vilka punkter domen ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för yrkandet om upphävande (se beslutet i det ovannämnda målet San Marco mot kommissionen, punkt 37).
- 44 Klagandena har inte på något sätt preciserat vad det påstådda åsidosättandet av artiklarna 30 och 36 i fördraget består i, utan har endast angett att "all handel mellan medlemsstaterna påverkas av den ovannämnda 'risken' och skall därför omfattas av en försäkring som täcker möjligheten att flera år efter exporttillfället

tvingas betala en tull som inte längre finns” och att ”det är fråga om en orimlig
ståndpunkt”.

- 45 Under dessa omständigheter är det uppenbart att överklagandet inte kan prövas
på den tredje grundens andra del.

Den fjärde grunden

- 46 Under den fjärde grunden har CPL Imperial 2 gjort gällande att förstain-
stansrätten åsidosatte principen om non bis in idem samt artikel 5 i förordning
nr 1697/79 och artikel 220 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den
12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302,
s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), på grund av att den inte
ogiltigförklarade det omtvistade beslutet till den del kommissionen godkände att
det i efterhand inleddes ett förfarande för uppbörd av tullar avseende en
tullräkning som CPL Imperial 2 redan hade betalat. Kommissionen hade endast
rätt att godkänna uppbörd i efterhand av utestående belopp i denna räkning. Det
tillhör den nationella domstolens behörighet att fastställa den exakta storleken på
dessa belopp.
- 47 Kommissionen anser att överklagandet inte kan prövas på denna grund, eftersom
det inte i tillräcklig utsträckning har förklarats vad den går ut på.
- 48 Det kan konstateras att det är uppenbart att överklagandet inte kan bifallas med
stöd av denna grund.

- 49 Förstainstansrätten fastslog nämligen att det inte åligger kommissionen att fastställa storleken på det belopp som skall uppbäras i efterhand, eftersom det är den nationella domstolen som ensam är behörig att avgöra huruvida det italienska förvaltningsbeslutet — genom vilket det beslutas om uppbörd av tullar i efterhand — är lagenligt.
- 50 Förstainstansrätten fastslog att kommissionen endast besvarade de italienska myndigheternas begäran rörande tolkningen av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79. Kommissionen tog i det omtvistade beslutet inte ställning till de utestående importtullar som de italienska myndigheterna hänvisade till. Kommissionen återgav endast det belopp som angetts av de italienska myndigheterna och gjorde inga beräkningar och angav inga skäl för det belopp som de italienska myndigheterna hade fastställt.
- 51 Under dessa omständigheter är det uppenbart att överklagandet inte kan bifallas med stöd av den fjärde grunden.

Den femte grunden

- 52 Klagandena har under den femte grunden gjort gällande att medlemsstaterna, enligt kommissionens förordning (EG) nr 1677/98 av den 29 juli 1998 om ändring av förordning nr 2454/93 (EGT L 212, s. 18), utan kommissionens godkännande kan underlåta att uppbära tull i efterhand när det utestående beloppet inte överstiger 50 000 ECU, vilket är fallet i förevarande mål. Dessutom föreskrivs i förordningen att sökanden skall underrättas och höras innan ett avslagsbeslut fattas.
- 53 Det framgår av artikel 42.2 i rättegångsreglerna, vilken i enlighet med artikel 118 är tillämplig i mål om överklaganden, att nya grunder inte får åberopas under

rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet.

54 Det är uppenbart att den femte grunden skall avvisas, eftersom de argument som har anförts till stöd härför har åberopats av klagandena först i deras replik vid domstolen och eftersom förordning nr 1677/98 antogs och offentliggjordes före det att överklagandet ingavs.

55 Av det ovan anförda följer att det är uppenbart att överklagandet i vissa delar inte kan upptas till prövning och i övriga delar är ogrundat. Överklagandet skall därmed ogillas i enlighet med artikel 119 i rättegångsreglerna.

Rättegångskostnader

56 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig på mål om överklagande med stöd av artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att

klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

följande beslut:

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) CPL Imperial 2 SpA och Unifrigo Gadus Srl skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 9 december 1999

R. Grass

Justitiesekreterare

D.A.O. Edward

Ordförande på fjärde avdelningen